

[Christmas Møller.]

Jeg ved nu ikke, om det ikke egentlig er et Argument, som vidner om, at Naturen er gaaet meget stærkt over Optugtelsen hos den højtærede Minister. Jeg ved ikke af, at Landstinget plejer at lægge for stærkt Beslag paa Ministrene med Debatter og Forhandlinger, og jeg synes, det var en meget lidet passende Bemærkning af Ministeren. Det er blot en enkelt Udtalelse, jeg her fremfører, men hele den Maade, hvorpaa Ministeren i øvrigt karakteriserede Behandlingen, synes at vidne om, at jeg havde Lov at udtale mig, som jeg gjorde.

Naar jeg siger: med bundne Hænder, mener jeg, at Kanslergadeforliget var saaledes, at det var Regeringen, der bestemte, hvornaar de Foranstaltninger skulde faa Lovskraft, som Venstre var særlig interesseret i, f. Eks. vedrørende Amtsskatterne. Derfor var Stillingen jo ogsaa den, det ved enhver, der kender de politiske Begivenheder i Foraaret 1933, at vi ikke fra anden Side kunde være med i disse Forhandlinger, saa meget mere som man oven i Købet ikke engang vilde fortælle os noget som helst om, hvad Forliget gik ud paa.

Da jeg efter den velsignelsesrige Forretningsorden, vi har, ikke kan faa Ordet for en egentlig Bemærkning, og da jeg endnu har en Bemærkning at gøre til det ærede Medlem Hr. Brorsen, maa jeg bede om Ordet for endnu en kort Bemærkning.

Anden Næstformand (Ulrich): Jeg henstiller til ærede Medlemmer, ogsaa til den højtærede Minister, ikke at fordybe sig i Kanslergadeforliget, men holde sig saa vidt muligt til den foreliggende Sag.

Socialministeren (Steincke): Ja, da jeg kun havde i Sinde at tale om min Middagsmad og Kanslergadeforliget — men ganske vist meget kort —, har jeg vanskeligt ved endnu i denne Replik at følge den højtærede Formands Henstilling. Jeg skal saa forsøge ikke at tage Ordet mere.

Der er det kedelige ved Landstingstidenden som ogsaa ved Folketingets Tidende, at Bemærkninger, som fremsættes smilende og i spøgende Form, faar et helt andet Udtryk, naar man læser dem. Det støder mig at se, hvor livløs Tidenden bliver. Man kan f. Eks. ikke, naar man læser det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Taler, se det undertiden næsten stivnede Smil, hvormed han fremsætter sine Uartigheder, saaledes at de ikke støder dem, der hører dem, men støder dem, der læser dem. Paa

samme Maade var det med Bemærkningen om Middagsmæden. Den var spøgende og blev opfattet som spøgende af dem, der hørte den, ogsaa af Ordføreren selv.

Der er ikke Grund til at gøre Forholdet med Kriseforliget mere indviklet, end det var. Baade det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen er af en eller anden mig uforstaaelig Grund interesserede i at gøre det mere indviklet, end det er. Det, der er rigtigt, og hvori jeg husker fuldkommen korrekt, det er, at der som Led i de Forhandlinger, der foregik i Kanslergade, og hvorved man havde aftalt et Grundlag, fandtes omfattende sociale Foranstaltninger, at dette Grundlag blev forelagt de forskellige Fagministre, og at jeg, da jeg saa det, sagde: Vi er kommet saa langt med de rent saglige Forhandlinger i Udvalgene om Socialreformen, at efter min Mening er der ikke noget afgørende til Hinder for, at vi kan tage Socialreformen med som Led i Forliget, og jeg maa som Socialminister lægge megen Vægt paa dette, idet jeg er af den Opfattelse, at vi ikke kan fortsætte som hidtil med de store Kriseforlig. (*Christmas Møller: Paa hvilken Dato var det?*). Datoen ved jeg ikke, men det var den første Forhandling, hvor Fagministrene var tilkaldt.

Deretter fik jeg den Opfattelse af Forhandlingerne, at baade Statsministeren og Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag, mente, at det i og for sig kunde være meget godt at tage Socialreformen med, men at det sikkert vilde forhale Forhandlingerne om de øvrige Ting, da det var et saa omfattende Lovværk. Dette blev saa diskuteret, og jeg hævdede derunder, at vi i Virkeligheden var saa langt fremme, at det vilde være muligt paa Stedet baade at opstille et Grundlag for Hovedpunkter og ogsaa at føre Forhandlingerne i Udvalget om Socialreformen i øvrigt til Ende saa tidligt, at den ikke vilde komme til at sinke de øvrige Forslag. Og Praksis viste jo ogsaa, at det lykkedes; for saa vidt har, som jeg siger, det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen Ret.

Fra det Øjeblik, da det lykkedes mig at trænge igennem med denne Opfattelse og overbevise andre om, at det vilde være en Fordel nu at faa Sociallovgivningen endeligt ordnet fremfor at fortsætte med den hidtidige mere planløse og meget dyre Kriselovgivning, fra det Øjeblik var den ikke et Appendiks; nej, da var den et Led i Forhandlingerne, og for saa vidt har det ærede Medlem Ret i, at det var et Led, som